

๓

บทนำ

ฉันรีบสาวเท้าวิ่งไปที่โรงพยาบาลในทันทีหลังจากทราบข่าวว่า คุณตาที่ฉันมักคอยไปเยี่ยมอยู่เสมอบ้านพักท้ายหมู่บ้านล้มป่วยลง อาการร้ายแรงแร่เหลือคณานับ และเมื่อมาถึง ฉันพุ่งตรงไปยังเตียง ผู้ป่วยอนาถาที่มีเพียงคุณหมอและนางพยาบาลยืนเฝ้าอาการอยู่สองคน ไม่มีแม่แต่ญาติสนิท วินาทีนี้ไม่มีใครมาเยี่ยมเลยนอกจากฉัน

"ตาแป๊ะ"

คุณตาที่นอนรอความตายพอเห็นฉันก็แสดงความดีใจออกมาทาง สายตา ฉันเอื้อมไปจับมือคุณตาที่แม่แต่แรงจะบีบมือฉันกลับยังไม่มีด้วยความเศร้าสร้อย

"มาแล้วหอรอที่รัก"

"ทำไมอยู่ดีๆ ถึงล้มป่วยลงได้ล่ะคะคุณตา TT^TT"

"ไม่มีใครฟันล้างขารันไม่เที่ยงไปได้หอรอที่รัก... ตาแป๊ะคนนี่ดีใจนะที่ได้เจอหนูอีกครั้ง"

"ถ้าคนในหมู่บ้านไม่บอกที่รัก ที่รักคงไม่มีทางรู้ ก็เมื่อเข้าคุณตายังอาการดีๆ อยู่เลย"

ฉันพูดไปก็ร้องไห้ไป คุณตาเอื้อมมืออันสั่นเทาอีกข้างมาลูบหัวฉัน

ที่ก้มลงต่ำแล้วร้องให้ตัวโยน

"อย่าร้องไห้ นะที่รัก"

"แล้วจะให้ที่รักหัวเราะที่คุณตากำลังเป็นแบบนี้หรือไงกัน TTATT
คุณตาอย่าเป็นอะไรนะ วันนั้นที่รักจึกอุโน สเด็กโกของที่โรงเรียนมาเล่น
กับคุณตาด้วย"

"อยากเล่นด้วยจัง แต่ขนาดจะลุกขึ้นนั่งตายังไม่มีแรงเลยที่รัก...
ตาดีใจนะที่ที่รักร้องไห้ให้ตาแป๊ะคนนี่ที่ไม่มีแม่แต่ลูกหลานมาเยี่ยมสักคน
ทั้งๆ ที่ที่รักไม่ได้เป็นอะไรกับตาเลย"

"ก็ตาแป๊ะเป็นคุณตาใจดีที่ชอบเล่นกับที่รักนี่คะ TTATT"

"เด็กน้อยที่น่าสงสารของตา... แม้ตาจะตายจากไปแต่ตาสัญญาว่า
จะรักหนูไม่เปลี่ยนนะ"

คุณตาพยักหน้าให้คุณหมอ บุรุษในเสื้อกาวน์สีขาวหยิบอะไร
บางอย่างส่งมาให้ฉัน มันคือกุญแจบ้านที่แกะสลักเป็นลวดลายสวยงาม
ประดับไปด้วยเพชรแพรวพราวสุกสกาวมากมายละม้ายดาวพระศุกร์
สุดแสนอำไพ~

"ไม่...นี่ไม่ใช่เวลามาร้องเพลง ฉันควรจะร้องให้เท่านั้น T_T

"กุญแจอะไรคะคุณตา"

"ตาตั้งชื่อให้มันว่า 'Secret Key' กุญแจแห่งความลับ"

"แล้วให้ที่รักทำไมกัน"

"มันเป็นสิ่งเดียวที่ตาจะแสดงความรักต่อหนูได้ หนูจะรู้เองภายหลัง
ว่ากุญแจดอกนี้มีค่าสำคัญอย่างไร... อย่างน้อยถือว่ามันเป็นเกมสุดท้าย
ที่ตาจะได้เล่นกับที่รักก่อนจะตายจากไป"

"เกมอะไรกันคะคุณตา"

"เกมหาตัวตน"

"ตัวตน? ตัวตนอะไรคะคุณตา"

"แล้วหนูจะรู้เอง"

คุณตาเริ่มซึกกระดูกแห้งๆ =()= ก่อนจะพยายามรวบมือฉันเอาไว้
พร้อมกับพูดเฮือกสุดท้าย

"จำวันะที่รัก กุญแจดอกนี้ต้องรักษามันเหมือนชีวิตของที่รัก และเมื่อไหร่ที่ที่รักคิดจะมอบกุญแจดอกนี้ให้ใคร นั่นหมายความว่าเขาคนนั้นคือชีวิตและหัวใจของที่รักเท่านั้น...ครอก!"

๓

แล้วคุณตาก็หมดลมพร้อมด้วยเสียงครอก ตอนแรกฉันนึกว่าคุณตาแกลังทำเหมือนในละครเลยหลุดหัวเราะออกมาต่างๆ ที่น้ำตายังนองหน้าเพราะปรับอารมณ์ไม่ทัน ก่อนจะเขย่าๆ ตัวคุณตา แต่เขย่าเท่าไรก็ไม่ตื่น จนกระทั่งคุณหอมเอาผ้าปิดหน้าเท่านั้นแหละถึงทำให้ฉันรู้

"ท่านเสียแล้วครับ"

"ไม่นะคะ คุณตา!"

ฉันร้องลั่นออกมาจนคนทั้งห้องมองด้วยความสงสัยจับใจ คุณตาก็คอยเล่นเป็นเพื่อนฉันในตอนนี้อยู่แล้ว ทั้งกุญแจดอกเดียวไว้เป็นของต่างหน้าเพียงเท่านั้น

"Secret Key"

1

พินัยกรรม

หนึ่งเดือนหลังจากนั้น...

"กลับมาแล้วค่า เอ๋?"

หลังจากสอบไฟนอลวันสุดท้ายจบอย่างมีความสุข ฉันที่เพิ่งกลับมาถึงบ้านก็ต้องแปลกใจเมื่อได้พบกับคนแปลกหน้าในชุดคูตินั่งคุยกับพ่ออยู่ในห้องรับแขกกันอย่างซีเรียส

"ที่รัก มานั่งก่อนสิลูก นี่คุณเสมอ เป็นทนายความ"

ฉันยกมือไหว้อย่างนอบน้อม ก่อนจะเดินไปนั่งที่โซฟาตามคำชวนของพ่อ ยังไม่ทันที่ทั้งสองคนจะได้คุยกันต่อ ฉันก็พุดแทรกขึ้นมากลางวงชะชะซ่าอย่างกับตัวเองเป็นเด็กจินตนาการล้ำเลิศเสียก่อน

"พ่อเชิญนายมาทำพินัยกรรมหรือคะ O_o"

"ใช่ มันเกี่ยวกับเรื่องพินัยกรรม แต่พ่อไม่ได้ทำ"

"ถ้าพ่อไม่ทำแล้วใครจะทำ พ่อป่วยหรือคะ เป็นนิว สิวขึ้น ผื่นจาก
งูสวัด หัดจากเด็กทารก พยาธิจากชกเล็ก หรือเป็นมะเร็งที่ปีกมดลูกคะ?"

"แต่ละโรคฟังแล้วน่าตายมากเลยนะ... เปล่า! ฟังคนอื่นเขาพูดก่อน
แล้วค่อยจินตนาการได้ไหมเรานะ"

"อ้าว ไม่ใช่หรือ TAT"

"เรียนคุณหนูที่รักครับ"

น้ำเสียงสุขุมนุ่มลึกของคุณนายอากันตะคะคนใหม่เอ๋ยขึ้น ทำเอา
ฉันกับพ่อถึงกับเงียบฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ รอยยิ้มที่ดูเป็นผู้ใหญ่นั้นทำให้
ฉันรู้สึกเกร็งขึ้นมาซะงั้น =()=

"คุณพ่อของคุณหนูที่รักไม่ได้ทำพินัยกรรมอะไรไว้หรือครับ วันนี้
ผมมาคุยเรื่องพินัยกรรมที่มีคนอื่นทำเอาไว้ให้คุณหนูที่รักต่างหากครับ"

"หา?"

"พินัยกรรมของคุณอัยการ รวยเลิศสิน"

"เป็นใครกันคะ"

"ก็ตาแป๊ะ คุณตาที่คุณหนูที่รักเป็นเพื่อนเล่นกับแก๊งละครับ"

เปรี้ยว!

เสียงฟ้าผ่าในหัวสมองฉันดังขึ้นอย่างกับเพลงประกอบของ
สิงห์ไกรภพ ฉันเบิกตาโพล่งเอามือขึ้นปิดปากบ่งบอกถึงอาการตกใจ
สุดขีด ฟังผิดหรือเปล่าวะ ตาแป๊ะ?

"อัยการ รวยเลิศสินคือตาแป๊ะ แล้วมันเกี่ยวกับหนูยังไงอะ"

"คุณอัยการได้ทำพินัยกรรมเอาไว้ครับ โดยระบุชื่อคุณหนูที่รักเป็น
ผู้มีสิทธิ์ชี้ขาดในพินัยกรรม"

"=()= ตาแป๊ะให้หนูเป็นผู้มีสิทธิ์ชี้ขาดในพินัยกรรม?" ฉันถามอย่าง
สงสัย ตาโต ไอ่เห หัวใจจะหล่น "เงินมันจะลึกลงเท่าไรวะคะ ถ้าฟังตาแป๊ะ
เองยังอยู่แบบอดๆ อยากรูๆ เก็บเงินไว้ให้ลูกหลานแกเถอะคะ"

"ก็มีไม่มากหรอกครับ แต่ผมไม่อยากให้คุณหนูที่รักต้องสละสิทธิ์

ไปเพราะมันเป็นความตั้งใจของคุณอัยการ"

"ไม่มากนักมันเท่าไรครับคุณทนาย" พ่อฉัน

"ก็...รวมสินทรัพย์ทั้งหมดที่สามารถแปลงสภาพเป็นเงินแล้ว มีทั้งสิ้น..."

"ทั้งสิ้น?" ฉัน/พ่อ

"สองหมื่นห้าพันล้านครับ"

"-__-" ฉัน

"-__-^" พ่อ

"ผมพูดอะไรผิดหรือเปล่าครับ"

"ถ้าคุณต้องการเข้ามาในบ้านเพื่อพูดเรื่องบ้าๆ นี่ละก็ อัญเชิญออกไปก่อนที่ผมจะไล่เตะคุณดึกว่า!"

พ่อเดินไปหยิบกระเป๋าเอกสารราคาแพงของคุณทนายแล้วเหวี่ยงหัวออกไปนอกบ้าน คุณทนายถึงกับทำหน้าเหวอทันที

"ผมพูดจริงๆ นะครับ"

"เป็นไปได้อย่างไรที่คนไทยจะรวยถึงขั้นมีเงินตั้งสองหมื่นห้าพันล้านแล้วมันจะเป็นไปได้ยังงี้ที่ตาลุงแก่ๆ ถีบซาเล้งไปวันๆ จะเป็นเจ้าของเงินสองหมื่นห้าพันล้าน เชื่อกี่บ้าแล้ว!"

"คุณอัยการ รวยเลิศล้ำไม่ใช่คนไทยครับ!"

"นั่นก็พอมองออกจากตาที่ตื่นแทบจะลืมไม่ขึ้น แต่ยังไงมันก็ทำให้เชื่อยาก สองหมื่นห้าพันล้านบาทนะไม่ใช่สองหมื่นห้าพันสตางค์เดี๋ยวจี๊ดโเบกหัวทึมเลย"

"ไม่ใช่บาทครับ แต่เป็นสองหมื่นห้าพันล้านเหรียญฮ่องกง"

"นั่นยิ่งไร้สาระใหญ่ ไปไป! เสียสุขภาพจิตหมด"

พ่อพยายามดูหลังคุณทนายให้ออกไปจากบ้าน แต่คุณทนายพยายามรั้งเท้าตัวเองไว้ตลอดเวลาพาลางอธิบายไปด้วย

"ผมไม่ได้โกหก คุณอัยการเป็นเจ้าของธุรกิจจะหมี่กึ่งสำเร็จรูปที่ประเทศจีนและมีหุ้นอีกมากมายที่สหรัฐอเมริกาครับ นั่นยังไม่รวมถึงเกาะส่วนตัวและอสังหาริมทรัพย์อีกจำนวนหนึ่ง ผมไม่ได้โกหกจริงๆ นะครับ"

11

"นี่มันนิยายหรือไง คนบ้าอะไรรวยได้ขนาดนั้น แถมรวยแล้วยังมาตายที่เตียงอนาถาของโรงพยาบาลเนี่ยนะ คนแบบนี้ก็มีด้วย! อย่ามาไร้สาระ"

"เพราะคุณอัยการชอบเล่นเกมชีวิตครับ!"

"เดี๋ยวก่อนพ่อ ฉันดึงแขนพ่อเอาไว้ "ฟังเขาก่อน"

"ฟังมันทำไมกัน มันโกหกแน่ยิ่งกว่าแซ่แป้ง"

"ก็ฟังเขาหน่อยจะเป็นไรไป"

พ่อได้ยินคุณทนายพูดคำว่า 'เกม' ฉันสะดุดก็สนใจจะฟังต่อขึ้นมาทันที ก่อนจะหันไปทางคุณทนายที่ถูกพ่อคุณหลังอยู่แล้วถามขึ้นอย่างสงสัย

"เกมชีวิตอะไรคะ"

"คุณอัยการแกเปรียบกับชีวิตเงินๆ ทองๆ นะครับ"

"คนแบบนี้ก็มีด้วย ไร้สาระชะมัด"

"แต่หนูเชื่อนะพ่อ คนอย่างตาแป๊ะเป็นคนประเภทนี้จริงๆ แล้วยังไงต่อคะคุณทนาย"

คุณทนายมีสีหน้าเข้มขึ้นขึ้นหลังจากที่พูดจาโน้มน้ำหนักให้ฉันสนใจได้บ้าง ก่อนจะสะดุดตัวออกมาจากการเกาะกุมของพ่อ แล้วจัดสูทแต่งเนกไทตัวเองให้เข้าที่

"คุณอัยการไม่มีลูกหลาน ความรวยทำให้คุณท่านเหงาเลยอยากจะทำอะไรใหม่ๆ ในชีวิตทำดู สิ่งที่ทำหายที่สุดสำหรับคุณอัยการคือการเล่นเกม และคุณท่านเลือกที่จะเล่นเป็นคนจน"

"ทำไปเพื่อ? O_o"

"คงอยากจะทำตามหาคนจริงใจสักคนจริงๆ ละมั้งครับ และคุณอัยการก็ได้เจอกับคุณหนูที่รัก สาวน้อยที่ห่างกับคุณท่านเกือบจะห้าสิบปีแต่คอยมาอยู่เป็นเพื่อนเล่นด้วยตลอด คุณท่านเล่าเรื่องคุณหนูที่รักให้ฟังบ่อยมากครับ"

"หนูเป็นเพื่อนเล่นเพียงคนเดียวของตาแป๊ะเธอคะ..."

เศร้าใจจัง ตอนแรกที่อยู่เป็นเพื่อนเล่นด้วยเพราะเข้าใจว่าคุณตา

ไม่มีลูกหลาน รวมทั้งฉันชอบความสนุกสนานของคนแก่คนนี้เลยเล่นด้วย ไม่เบื่อ แฮ่...

"ก่อนคุณอัยการจะรู้ว่าต้องจากไปในไม่ช้า คุณท่านได้ทำพินัยกรรมเอาไว้ฉบับหนึ่ง ซึ่งพินัยกรรมฉบับนั้นถูกเก็บเอาไว้อย่างดี โดยมีแต่คุณหนูที่รักกับผู้ที่คุณหนูที่รักจะมอบกุญแจให้เท่านั้นที่สามารถเปิดได้"

"แล้วทำไมหนูต้องเปิดได้ด้วย"

"เพราะคุณหนูที่รักมีกุญแจดอกสำคัญที่ถูกสั่งทำขึ้นมาเป็นพิเศษ คุณท่านเรียกมันว่า Secret Key ครับ"

"หะ...หา?"

"ผู้มีสิทธิ์ในการรับมรดกทั้งหมดถูกผมเรียกตัวไว้หมดแล้ว เหลือแค่เพียงคุณหนูที่รักเท่านั้นที่ผมตั้งใจบอกเป็นคนสุดท้าย เพราะถือเป็นคนสำคัญที่สุด และผมต้องโน้มน้าวให้เข้าร่วมให้ได้ครับ"

"งงคะ เข้าร่วมอะไร"

"เข้าร่วมในการเปิดพินัยกรรม"

"-O-"

พอที่ฟังอย่างตั้งอกตั้งใจและเริ่มเชื่อบ้างแล้วถามขึ้นเกี่ยวกับการเปิดพินัยกรรมครั้งนี้

"ฟังแล้วดูดี แต่ทำไมที่รักต้องไปฟังด้วย ผมก็ไม่เห็นว่ามันจะมีอะไรขึ้นมาถ้าลูกสาวผมไปฟัง"

"มีสิครับ เพราะคุณหนูที่รักเป็นผู้ถือกุญแจดอกสำคัญเอาไว้"

"แล้วต้องไปฟังอะไร เมื่อไหร่ ที่ไหน"

"เมื่อนั้นครับ"

"หมายความว่าไงวะ อาย่ามายียวน เดี่ยวบ๊ิดโบกหัวทิ่มเลยไอ้ทนายบ้านี่ >O<"

พอฉันที่เป็นคนใจร้อนอยู่แล้วแทบจะเขวี้ยงรองเท้าใส่คุณทนายเสมอด้วยความหมั่นน้ำอดน้ำทน คุณทนายเขานี้วัดันกรอแบนขึ้นขึ้นไปนิดหนึ่งแล้วบอกอย่างเป็นทางการ

13

"คุณหนูที่รักจะต้องร่วมเล่นเกมครับ"

"เกม?" ฉันทเอง

"เกมที่คุณอัยการตั้งขึ้นมาและมีความคาดหวังอย่างสูงว่าคุณหนูที่รักจะร่วมเล่นด้วย ชื่อเกมว่า...เปิดหนังสือที่ต่างไป"

"หนูไม่เข้าใจค่ะ"

"ครับ ผมเองก็ไม่เข้าใจคุณท่าน แต่คุณท่านบอกว่าเมื่อคุณหนูที่รักร่วมเล่นเกมนี้แล้ว คุณหนูที่รักจะค้นพบเอง"

"เล่นแล้วได้อะไรขึ้นมา เล่นไปก็ไม่ได้อะไรสักบาท เสียเวลาทำมาหากิน ฮู้ววว" พ่อพูดแทรกขึ้น ทำให้คุณทนายสายหัวเล็กน้อยอย่างไม่เห็นด้วย

"ทุกอย่างไม่มีอะไรได้มาฟรีๆ แน่นอนครับ ถ้าคุณหนูร่วมเล่นเกมนี้อย่างถูกต้องทุกอย่าง สามสิบเปอร์เซ็นต์ของสองหมื่นห้าพันล้าน จะกลายเป็นของคุณหนูที่รักในทันทีหลังจากเปิดพินัยกรรม"

"หา?" ฉันท

"หา?" พ่อ

"หึๆ" คุณทนาย

"แค่เปิดพินัยกรรมก็ได้เงินเลยอย่างนั้นหรือ ยอดไปเลย เอาเลย ลูก ไปเปิดเลย สามสิบเปอร์เซ็นต์ของสองหมื่นห้าพันล้านเหรียญฮ่องกง... โธ้ย ค่านวนไม่เป็น =O="

พ่อทำท่าตื่นเต็นยิ่งกว่าฉันทอีกนะ ฉันทเลยต้องเก็บความโอเวอร์แอ็กติงของตัวเองไว้ก่อน

"ถ้ามันง่ายอย่างนั้นก็ดีสิพ่อ ฟังๆ ดู... ตาแป๊ะไม่น่าจะเป็นคนคิดอะไรง่ายๆ อย่างนั้น"

"ถูกต้องแล้วครับคุณหนูที่รัก ฟังเหมือนง่ายๆ แต่ความจริงมันไม่ง่ายเลยครับ -_-++"

"นั่นไง ว่าแล้วเชียว กติกาเป็นยังไงคะ"

คุณทนายส่งยิ้มให้ฉันทเหมือนกับต้องการจะชมว่าฉลาดมากที่ตัดเข้าประเด็น

"กติกามันยาว แล้วผมจะบอกรายละเอียดทั้งหมดทีหลัง แต่ขอบอกคร่าวๆ ก่อนว่า...คุณหนูที่รักจะมอบกุญแจให้ผู้มีสิทธิ์ในการรับมรดกคนใดคนหนึ่งได้ก็ต่อเมื่อหลงรักเขาคนนั้นจริงๆ ครับ"

"เฮ้ย =()=" ฉันทัน

"ไม่เป็นไรนี่ที่รัก เจอใครหน้าตาดี หรือแม้จะหน้าตาเหมือนคู่อริก็รักเขาไปเลย จะได้เปิดพินัยกรรมเร็วๆ" พ่อฉันทันเอง

"-__++ ไม่ง่ายอย่างนั้นครับ ทุกคนจะต้องใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันและพิสูจน์ให้เห็นว่ารักกันจริงๆ จึงจะมีการมอบกุญแจให้กันได้โดยมีผมเป็นผู้ตัดสิน ถ้าผมรู้ว่ามีการโกงกันเกิดขึ้น ผมจะตัดสิทธิ์ทุกคนและโอนเงินจำนวนนั้นเข้าสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าทั่วโลกทันที"

"โหดร้ายที่สุด TOT"

"แล้วผมจะบอกรายละเอียดเกี่ยวกับกติกาให้ทราบภายหลังครับ"

คุณทนายส่งยิ้มให้ฉันทัน ก่อนจะเดินไปหยิบกระเป๋าที่พ่อเขวี้ยงไปไกลพื้นเตรียมจะชกตัวฉันทัน แต่ฉันทันรู้สึว่าเกมยังง่ายเกินไปอยู่ดี เลยรีบวิ่งตามไปถามด้วยความขงใจ

"คุณทนายคะ"

"ครับ?"

"แน่ใจหรือคะว่ากติกาที่เท่านั้น คนอย่างตาแป๊ะ การจะมอบเงินตั้งสองหมื่นห้าพันล้านเหรียญฮ่องกงให้ใคร มันต้องมีอะไรมากกว่านี้แน่นอน มีอะไรที่ลืมบอกหนูไปหรือเปล่า"

คุณทนายมองหน้าฉันทันน้อยหน่อหนึ่ง ก่อนจะเอามือทาบหัวตัวเองเหมือนนึกอะไรขึ้นได้

"ขอบคุณสำหรับคำถามครับ"

ประกวدمิสทีนฯ เหวอเยะ -*-

"..."

"จริงๆ แล้วผมลืมบอกเรื่องสำคัญจริงๆ นั่นแหละ! กติกาที่สำคัญมากที่สุดของเกมอีกอย่างหนึ่งคือคุณหนูที่รักจะต้องปลอมตัวเป็นผู้ชายเข้าไปใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับผู้มีสิทธิ์ในการรับมรดกคนอื่นฯ ครับ"

15

เจ้าปลาน้อย

"หา? ประหลาดเกินไปหรือเปล่าคะ ต้องปลอมตัวเป็นผู้ชาย แล้วให้เขาคณนั้นมาหลงรักหนูเนี่ยนะ มันจะเป็นไปได้ยังไง"

"นี่ล่ะครับความยากของเกม"

"= () ="

"คุณหนูที่รักจะต้องหลงรักเขาและเขาจะต้องหลงรักคุณหนูที่รัก... ในร่างผู้ชาย"

2

ไอ้เบิ้ม!

กติกาของการเข้าร่วมเล่นเกม เฉพาะคุณหนูที่รัก

- จะต้องแต่งตัวเป็นผู้ชายโดยที่ผู้มีสิทธิ์ในการรับมรดกจะล่วงรู้ความจริงไม่ได้

- ถ้าจับได้ว่ามีการเทียมกัน เงินทั้งหมดในกองมรดกจะถูกโอนเข้าไปยังองค์กรช่วยเหลือเด็กกำพร้าทั่วโลกในทันที

- มีเวลาอยู่ร่วมกันสามเดือนนับจากวันที่เริ่มเล่นเกม

- ผู้ไม่เกี่ยวข้องจะไม่สามารถไปอยู่บนเกาะ ถ้าไม่ได้รับอนุญาตจากคุณนายเสมอ

- ถ้ามีผู้ใดเสียชีวิตระหว่างที่อยู่บนเกาะจะด้วยความตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ ถือว่าเกมจบ

- ถ้าทำผิดข้อใดข้อหนึ่งในทั้งหมดนี้ เงินทั้งหมดก็就会被โอนเข้าไปยังองค์กรช่วยเหลือเด็กกำพร้าทั่วโลกในทันทีเช่นกัน

"นี่มันช่องแก้การตุนหรือเปล่าวะที่รัก มีเรื่องบ้าๆ แบบนี้ด้วยหรอเนี่ย!"

"บ้าไม่บ้าก็เกิดขึ้นแล้ว ตอนแรกว่าจะไม่เล่น แต่ดันถูกพ่อถีบออกจากบ้านพร้อมกับค่าตัดผม ฉันเลยรีบตรงมาที่ร้านกันนี้แหละ ผิงผมแสนยาวของฉันจะต้องจากไปเพราะสามลิปเปอร์เซนต์ของสองหมื่น

16